

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם ה' בְּסֵלָה:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר חַיִּים:

(כָּל הָעֲנִין הַנ"ל, הַמְבֹאָר בְּקִצּוֹר עַל פְּסוּק 'נַחֲמוּ נַחֲמוּ' בְּלִשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ, שָׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ מַעֲצָמוּ בְּבֹאֹר יוֹתֵר קִצָּת, וְרַשְׁמֵתִי לְעֲצָמִי כְּמוֹ שֶׁשָׁמַעְתִּי עַל כֵּן לֹא מִנַּעְתִּי לְהַעֲתִיקוֹ. וּבִתְחִילָה הִתְחִיל לְדַבֵּר מִעֲנִין חַיִּים וּמִיָּתֵהּ, עָנָה וְאָמַר: בֵּין חַיִּים לְמִיָּתֵהּ אֵין חֲלוּק, כִּי אִם בְּמִדַּת אִמָּה אַחַת, שֶׁעֲכָשׁוּ הָאָדָם שׁוֹכֵן בְּכֹאֵן, וְאַחֲר־כֵּן הוּא שׁוֹכֵן שָׁם (וְהִטָּה בְּיָדוֹ עַל הַבֵּית-עֶלְמִין). וְאַחֲר־כֵּן הִתְחִיל לֹאמַר כָּל עֲנִין זֶה: 'חַיִּים נִצַּחְתִּים' וְכוּ' כַּדְּלִקְמוֹן. כְּלֹאמַר, שְׁמִי שְׁזוּכָה לְדַעַת אִמָּתִי הַנ"ל לְדַעַת אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֵין חֲלוּק אֲצִלּוֹ כִּלְל בֵּין חַיִּים לְמִיָּתֵהּ, כִּי הוּא דְבוּק וְנִכְלָל בּוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּחַיָּיו וּבְמוֹתוֹ, רַק שֶׁעֲכָשׁוּ בְּחַיָּיו דִּירְתוֹ בְּכֹאֵן, וְאַחֲר־כֵּן דִּירְתוֹ שָׁם כַּנ"ל. וְאִזּוֹ שָׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ כָּל עֲנִין הַזֶּה וְזֵהוּ):

חַיִּים נִצַּחְתִּים הֵם רַק לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, כִּי הוּא חַי לְנֶצַח. וּמִי שֶׁנִּכְלָל בְּשֶׁרֶשׁוֹ, דְּהֵינּוּ בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, הוּא גַם כֵּן חַי לְנֶצַח, כִּי מֵאַחַר שֶׁהוּא נִכְלָל בְּאַחַד וְהוּא אֶחָד עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, הוּא חַי חַיִּים נִצַּחְתִּים כְּמוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וְכֵן אֵין שְׁלֵמוֹת רַק לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְחוּץ מִפָּנֵינוּ כָּלֵם חֲסֵרִים, וּמִי שֶׁהוּא נִכְלָל בּוֹ יֵשׁ לוֹ שְׁלֵמוֹת.

וְעַקֵּר הַכְּלָלִיּוֹת שֶׁיִּהְיֶה נִכְלָל בְּאַחַד הוּא עַל-יְדֵי הַדַּעַת אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַחֲכָם: 'אֵלוֹ יִדְעוּתִי, הֵייתִיו', כִּי עַקֵּר הָאָדָם הוּא הַשֶּׁכֶל, וְעַל כֵּן בְּמָקוֹם שֶׁחֹשֵׁב הַשֶּׁכֶל, שָׁם כָּל הָאָדָם, וְכִשְׂיֹדֵעַ וּמִשִּׁיג בִּידִיעַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, הוּא שָׁם מִמָּשׁ, וְכָל מֵה שִׂיֹּדֵעַ יוֹתֵר, הוּא נִכְלָל יוֹתֵר בְּהַשֶּׁרֶשׁ, דְּהֵינּוּ בּוֹ יִתְבָּרֵךְ.

וְכָל הַחֲסָרוֹנוֹת שֵׁישׁ לְאָדָם – הֵן פְּרִנְסָה אִם בְּנִים אִם בְּרִיאוֹת הַגּוֹף וְכָל שְׂאֵר הַחֲסָרוֹנוֹת – הַכֹּל הוּא בְּחֲסָרוֹן הַדַּעַת. וְאִם שֵׁישׁ חֲסָרִים לְגַמְרֵי מֵהַדַּעַת, וְעַם כָּל זֶה יֵשׁ לָהֶם כָּל־טוֹב – בְּאַמַּת כָּל מֵה שֵׁישׁ לָהֶם אֵינֹו כְּלוּם. וְכֵן לְהַפְדֵּי, הַשָּׁלֵם בְּדַעַת שֵׁישׁ לוֹ חֲסָרוֹן, בְּאַמַּת הַחֲסָרוֹן אֵינֹו כְּלוּם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (נְדָרִים מ"א): "דַּעַת קַנְיֵת מֵה חֲסָרְתָּ, וְאִם דַּעַת חֲסָרְתָּ מֵה קַנְיֵת", כִּי עַקֵּר הַחֲסָרוֹן וְהַשָּׁלְמוֹת תִּלְוֵי בְּדַעַת.

וְכֵן פְּעַם וְאַכְזָרִיוֹת הוּא מִחֲסָרוֹן הַדַּעַת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (קֹהֶלֶת ז): "כְּעַם בְּחִיק כְּסִילִים יָנוּחַ". וְעַל כֵּן הַחוֹלָה הוּא כְּעַסָן, מִחֲמַת שֶׁאִז הוּא בְּדִינִים, כִּי דִינִים שׁוֹרִים עָלָיו, וְדִינִים הֵם מִחִין דְּקִטְנוּת, וְעַל כֵּן הוּא בְּכַעַס. וְלַעֲתִיד לָבוֹא יִתְגַּלֶּה הַדַּעַת וְהַכֹּל יִדְעוּ אֶת ה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעִיָּהוּ י"א): "כִּי מִלְּאָה הָאָרֶץ יִדְעָה אֶת ה'", וְעַל כֵּן אִם יִתְבַּטַּל הַכַּעַס, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שָׁם): "וְגָר זָאֵב עִם כֶּבֶשׂ וְנָמֵר עִם גְּדִי וְכוּ' וּפְרָה וְדָב וְכוּ', לֹא יִרְעוּ וְלֹא יִשְׁחִיתוּ וְכוּ' כִּי מִלְּאָה הָאָרֶץ יִדְעָה אֶת ה'" וְכוּ', כִּי עַכְשָׁו אֵי אֶפְשָׁר לָהֶם לְגוֹר יַחַד זָאֵב עִם כֶּבֶשׂ וְכוּ' מִחֲמַת מִדַּת הַכַּעַס, אֲבָל לַעֲתִיד יִוָּכְלוּ לְדוֹר יַחַד, מִחֲמַת שֶׁיִּתְבַּטַּל הַכַּעַס עַל־יְדֵי הַדַּעַת שֶׁיִּתְגַּלֶּה אִז.

וְהִנֵּה לַעֲתִיד הַכֹּל יִדְעוּ אֶת הַשֵּׁם, אֲפִלּוּ עַכְשָׁו כִּי כֹ"ל, וּמִלְּאָה הָאָרֶץ יִדְעָה. אֲךָ הַדַּעַת שֶׁיִּהְיֶה לָהֶם אִז, אֶפְשָׁר לָנוּ לִידַע וּלְדַבֵּר מִמֶּנּוּ; אֲךָ הַדַּעַת שֶׁיִּהְיֶה לָנוּ אִז, זֶה אֵי אֶפְשָׁר כָּעֵת אֲפִלּוּ לְדַבֵּר מִמֶּנּוּ, כִּי עַכְשָׁו זֶה הַדַּעַת בְּבַחֲיִנוֹת מִקִּיפִים כִּי כֹ"ל, כִּי כָּל הַשָּׁלְמוֹת וְהַטּוֹבוֹת שֵׁישׁ לְעַכְשָׁו בְּאַמַּת אֵינֹו כְּלוּם, כִּי כֹ"ל: אִם דַּעַת חֲסָרְתָּ וְכוּ', וְאֲדַרְבָּא, כָּל גְּדֻלָּתָם וְטוֹבָתָם, הַכֹּל הוּא לְטוֹבָתָנוּ. וְלַעֲתִיד שֶׁיִּתְמַלֵּא הָאָרֶץ דַּעַת, וְאֲפִלּוּ כָּל הָעַכְשָׁו יִדְעוּ אֶת ה', אִם יִבִּינוּ הֵם, שֶׁכָּל הַגְּדֻלָּה וְהַטּוֹבָה שֶׁיִּהְיֶה לָהֶם בְּזֶה

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

חֲנֻכָּה מְנוּחָה רַחֲמֵי יְיָ עֵלֵינוּ וְנִשְׁמַח בְּיָמֵינוּ וְנִשְׁמַח בְּיָמֵינוּ וְנִשְׁמַח בְּיָמֵינוּ
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת נִצְחָתִי וְאֵנָּח שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

הָעוֹלָם, הַכֹּל הוּא לְטוֹבוֹתֵינוּ וְלִגְדֻלָּתֵנוּ. וְזֶה (תְּהִלִּים קכ"ו): "אָז יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְּדִיל ה' לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהִים, הַגְּדִיל ה' לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ, הֵינּוּ כָּל הַגְּדֻלָּה שֶׁהַגְּדִיל ה' לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה [הֵינּוּ עִם הָעֶכוּ"ם], "הַגְּדִיל ה' לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהִים", כִּי הַכֹּל הָיָה גְּדֻלָּתָם שֶׁל אֱלֹהִים [הֵינּוּ שֶׁל יִשְׂרָאֵל], כִּי הָיָה לְטוֹבוֹתָם וְגְדֻלָּתָם. וְזֶה יְבִינּוּ הֵם בְּדַעַת וְהַשְּׁגָה שִׁיְהִיָּה לָהֶם אָז, אֲבָל אֶצְלָנוּ יְהִיָּה זֶה הַדַּעַת וְדָבָר פְּשׁוּט וְשִׁחּוּק, כִּי דַעַתֵנוּ יִגְדֵל אָז מְאֹד. וְזֶה: "אָז יִמְלֵא שִׁחּוּק פִּינוּ וְכוּ', אָז יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְּדִיל וְכוּ'", כִּי זֶה הַדַּעַת וְהַשְּׁגָה שִׁיְהִיָּה לָהֶם אָז לֹא לִזְמַר 'הַגְּדִיל' וְכוּ' כִּנְ"ל, זֶה יְהִיָּה אֶצְלָנוּ שִׁחּוּק וְדָבָר פְּשׁוּט, כִּי דַעַתֵנוּ יְהִיָּה גְּדוֹל מְאֹד.

וְעַל כֵּן

לְעֵתִיד יִחְיוּ חַיִּים נְצַחִים, כִּי אָז יִתְגַּלֶּה הַדַּעַת וְיִהְיוּ נְכֻלִּים בְּאַחַד. וְעַל כֵּן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבָרְכָה (פְּסָחִים נ): "בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד", וְכִי הָאִידֵנָּה וְכוּ'? אֵלֶּה עֲכָשׁוּ מְבָרְכִין עַל הַרְעָה 'בְּרוּךְ דִּין אֱמֶת' וְעַל הַטוֹבָה 'הַטוֹב וְהַמְּטִיב', אֲבָל לְעֵתִיד יְבָרְכוּ עַל הַכֹּל 'הַטוֹב וְהַמְּטִיב', כִּי לְעֵתִיד שִׁיְתְּגַלֶּה הַדַּעַת, יִדְעוּ שֶׁאֵין שׁוֹם רַע בְּעוֹלָם כָּלֵל, רַק כָּלוּ טוֹב וְכָלוּ אֶחָד. וְגַם הַגְּלוּת הוּא רַק מִחֲסָרוֹן הַדַּעַת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (יִשְׁעִיָּהוּ ה): "לִכֵּן גָּלָה עַמִּי מִבְּלִי דַעַת". וְעַל כֵּן הִיָּתָה גְּאֻלַּת מִצְרַיִם עַל־יְדֵי מֹשֶׁה, שֶׁהוּא הָיָה בְּחִינַת הַדַּעַת. וְזֶה שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת ו): "וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי ה' הַמוֹצִיא אֶתְכֶם מִמִּצְרַיִם מִבְּלֹת מִצְרַיִם", כִּי עַקֵּר הַגְּאֻלָּה עַל־יְדֵי הַדַּעַת.

וְדַע

שְׁגֵם לְעֵתִיד, שֶׁתִּמְלֵא הָאָרֶץ דַּעַת, וְיִהְיֶה נַעֲשֶׂה מִהַשְּׁכָל הַמִּקִּיף שְׁכָל פְּנִימִי, גַּם אָז יִהְיוּ מִקִּיפִים אַחֲרֵיכֶם, כִּי בּוֹדָאֵי לֹא יִדְעוּ מֵהוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, רַק כָּל אֶחָד יִשְׁיֵג לְפִי מִדְּרָגָתוֹ וְלְפִי עֲבוּדָתוֹ וְיִגִּיעֵתוֹ וְטָרְחוֹ, אֲשֶׁר יִגַּע וְטָרַח בְּזֶה הָעוֹלָם בְּשִׁבִיל הַשֵּׁם

יתברך. ואף שכלם יזדככו, ואפלו עכו"ם, אף-על-פי-כן יהיה
 הפרש גדול בינם לבינינו, כי מה שיהיה אצלם אז השגה וידיעה
 גדולה, יהיה אצלנו שחוק ודבר פשוט ולא יהיה נחשב בעינינו
 להשגה כלל, וכמו שמבואר למעלה: "אז ימלא שחוק פינו
 ולשוננו וכו' אז יאמרו בגוים הגדיל", כי מה שיהיה אצלם השגה
 להבין ולידע גדלת ישראל, ושכל טובתם וגדלתם בזה העולם
 היה הכל בשביל ישראל; ובאמת הוא השגה גדולה, כי כעת
 בעולם הזה אין מבין זאת, אף-על-פי-כן אצלנו לא יהיה זה נחשב
 להשגה כלל, רק לשחוק ודבר פשוט, כי השגתנו ודעתנו אז יגדל
 מאד. וגם בין ישראל בעצמן, בודאי יהיה הפרש גדול בין כל
 צדיק וצדיק, מכל שכן בין צדיק לרשע, כי מה שיהיה מקיף לזה
 יהיה פנימי לזה, כנ"ל: 'כל צדיק נכוה מחפתו של חברו' כנ"ל,
 עין שם, וכמו בא פרוש הפסוק: "כי מלאה הארץ דעה את ה'
 כמים לים מכסים", כי בהשכל המשתף יהיו כלם שוים, שהכל
 ידעו את ה', אפלו עכו"ם, אך בעמקות החכמה יהיה כל אחד לפי
 מדרגתו, כמים המכסים לים, שלמעלה המים שוים בכל מקום,
 אך בעמקות הם מבדלים מאד, כי בזה המקום המים נמוכים
 וסמוכים לארץ, ובמקום אחר עמקים יותר ויותר, ובמקום אחר
 הם עמקים עד התהום – כן יהיה בהשגת השם יתברך לעתיד.

סדר קצור לקוטי מוהר"ן היזמי:

יז ולעתיד מחמת הדעת יהיה עקר החיים הנצחיים שעל-ידי
 שתמלא הארץ דעה את השם (ישעיה י"א ט) יכללו באחדותו
 יתברך על-ידי הדעת ואז יחיו חיים נצחיים כמוהו. כי על-ידי
 הידיעה נכללים בו יתברך שזה עקר שעשועי עולם הבא כמאמר
 החכם 'אלו ידעתיו הייתיו'. ומחמת הדעת לא יחסר כל טוב

וַיְהִי כִּלּוֹ טוֹב כִּמְאֹמֶר חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה (פְּסָחִים נ):

יח וְאַפְלוּ הָעֶכְפּוֹ"ם יִדְעוּ אֶת הַשֵּׁם אֲדָךְ לֹא כְמוֹנוּ. וַיִּדְעוּ וַיִּבְיֵנוּ הַכֹּל כִּי כָּל הַשְּׁלֵמוֹת וְהַטּוֹבוֹת שְׁיִישׁ לְעֶכְפּוֹ"ם עֲכָשׁוּ בְּאַמַּת אֵינוּ כְּלוּם כִּנ"ל וְאֲדַרְבָּא כָּל גְּדֻלָּתָם וְטוֹבָתָם הַכֹּל הִיא לְטוֹבָתֵנוּ. וְלִעֲתִיד לָבוֹא שֶׁתִּמְלֵא הָאָרֶץ יְדָעָה יְבִינּוּ אֶפְלוּ אַמּוֹת הָעוֹלָם בְּעֲצָמָם כָּל זֶה אֶף-עַל-פִּי שְׁעֲכָשׁוּ אִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין כָּל זֶה כִּי אֵין לְהַכְחִישׁ הַחוּשׁ. וְלְכַאוּרָה הִיא יְדִיעָה גְּדוּלָּה לְהַבִּין שֶׁגְּדֻלָּתָם הִיא לָנוּ גְּדֻלָּה וְלָהֶם הַשְּׁפָלוּת. אֶף-עַל-פִּי-כֵן הַיְדִיעָה הַזֹּאת תִּהְיֶה לָנוּ לְלַעֵג וְלִשְׁחֹק לְפִי עֶרְךָ יְדִיעָתֵנוּ שֶׁתִּגְדֹּל מְאֹד:

יט וְגַם בֵּין יִשְׂרָאֵל בְּעֲצָמָן יִהְיֶה הַפֶּרֶשׁ גְּדוֹל בֵּין כָּל צְדִיק וְצְדִיק וּמְכַל-שֵׁכֵן בֵּין צְדִיק לְרָשָׁע. כִּי כָּל אֶחָד יִשְׁיֵג לְפִי עֲבוּדָתוֹ וַיְגִיעָתוֹ וְטִרְחָתוֹ וּמְרִירוֹת אֲשֶׁר סָבַל בְּזֶה הָעוֹלָם בְּשִׁבִיל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. וְאֶף-עַל-פִּי שִׁיזְדַּכְּכוּ הַכֹּל וְאַפְלוּ אַמּוֹת הָעוֹלָם לֹא יִהְיוּ כְּלָם שְׂוִים וַיְהִי הַפֶּרֶשׁ גְּדוֹל בֵּינָם לְבִינֵינוּ כִּנ"ל וְכֵן בֵּין יִשְׂרָאֵל כִּנ"ל. כִּי מֵה שִׁיְהִי מִקִּיף לָזֶה יִהְיֶה פְּנִימִי לָזֶה וְכִנ"ל כָּל צְדִיק נִכְוָה וְכו' (עֵין אֹת ט), שִׁיְהִי נִכְוָה מִהַמְקִיף שֶׁל חֲבֵרוֹ. וְשִׁים לְבָךְ הַיֵּטֵב לְדַבְּרִים הָאֵלֶּה שֶׁתִּרְאֶה לְהַכִּין לְעֲצָמְךָ חַיִּים לְנִצְחָה וְאִם חֲכַמְתָּ חֲכַמְתָּ לָךְ (מְשָׁלִי ט' יב):

כ הַיְדִיעָה יֵשׁ בָּהּ מִקִּיף וּמְקִיף לְמִקִּיף. וְהַיְדִיעָה הִיא עֶקֶר הַנְּחֻמָּה שֶׁל כָּל הַצָּרוֹת. וְעֶקֶר הַתְּקוּוֹה וְעֶקֶר חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא וְתַעֲנוּגָיו הִיא רַק הַשְּׁגִת הַיְדָעָה וְקִדְשָׁה שֶׁהוּא לְדַעַת אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּאַמַּת כִּנ"ל:

כא עֶקֶר הָאָדָם הוּא הַשֵּׁכֶל וְהַיְדָעָה, וְעַל כֵּן בְּמָקוֹם שֶׁחֹשֵׁב הַשֵּׁכֶל שֶׁ כָּל הָאָדָם עַל כֵּן צָרִיךְ לְבָרַח מְאֹד מִמַּחְשַׁבָּה רָעָה כִּדִּי שֶׁלֹּא יִקְנֶה מְקוֹמוֹ שֶׁם חָם וְשָׁלוֹם. וְצָרִיךְ לְכַף וּלְהַכְרִיחַ אֶת עֲצָמוֹ

למחשבות טובות כדי שיזכה לידע ולהשיג בידיעת השם יתברך ונמצא שהוא שם ממש ונכלל בו יתברך. וכל מה שיודע יותר הוא נכלל יותר בשרשו דהינו בו יתברך. וזוכה לחיים נצחיים וזוכה לשלמות הדעת ונצול מכל החסרונות כנ"ל:

סדר תשי פו"ה"ן ה'פני:

קטו (יב) ובשנת תקס"ב בחדש אלול נכנס לברסלב ובא לכאן על שבת פרשת כי תצא. וכאשר נשמע הדבר בנעמריב הסמוך לפה היה אצלנו דבר פלא מאד שהוא נכנס לכאן. אבל השם יתברך חמל עלינו מן השמים, וחשב מרחוק להיטיב אחריתנו להשאיר שארית בארץ למען עשה כהיום הזה להחיות עם רב. כי בכאן נגמרו הספרים הקדושים הנדפסים, ופה חבר הספרים הנעלמים מעין כל חי, הינו מה שנשרף וספר הגנוז וכו' וכו', ואנחנו זכינו ברחמי הרבים להתקרב אליו תכף בכניסתו לפה, ויתבאר מזה במקום אחר, אם ירצה השם, באריכות. ואמר, אלו לא בא לברסלב אלא בשביל לקרב אותי די. ופה ברסלב ישב בשלוח מבני העיר כל ימיו, אבל בעולם היה המחלקת הולך ומתגבר וכל מה שקרב יותר אנשים להשם יתברך, התגבר המחלקת יותר. אבל הוא זכרוננו לברכה עשה את שלו, ועלה בכל יום ובכל שעה ובכל רגע למעלות גבוהות ורמות אשר אין לשער כלל. ולולא שהתגבר הקטרוג על העולם עד שלא היה העולם כדאי לינק מאור כזה ועמד וגנזו, היה נתגלה גדלתו בעולם והיה מחזיר כל העולם אליו יתברך. כי זה היה כל מגמתו תמיד כל ימי חייו, ובה עסק תמיד לזכות הרבים ולהוציאם מחשך לאור, מאפלה לאור גדול.

ענה רבנו זכרוננו לברכה ואמר מה יהיה אם יגרשו אותי מכאן

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

חֲנוּךְ מִנְהַר מְנוּחָה רַבִּי לְ"צֶדֶק לֹא יַעֲבֹר מִמֶּנּוּ" מִקּוּמָה שֶׁדָּרַךְ לְצַדִּיק מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יְהִי תִיקוֹן לְכָל יְהוָה
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנִיחָה" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

גַּם־כֵּן, בְּכָל מָקוֹם שֶׁאָבּוּא לְשֵׁם בְּכָל מָקוֹם שֶׁאֶעֱשֶׂה פְּסִיעָה, אֶתְקַן תָּמִיד. [וְוִיָּא אִידָּ וְוִעַל אֶתְרַעַט טָאָהוּ וְוִעַל אִידָּ אֶלְיָן פֶּאָר רַעֲכָטִין] בְּשִׁיעָא מְזִלְאֵיפְאֵלִיעַ בְּעַת שְׁכָבָר בָּאוּ הָעֲגָלוֹת מִבְּרֶסֶלַב בְּשִׁבְיָלוּ לְהִבִּיאוּ לְבְּרֶסֶלַב אָמַר כָּאֵן בְּזִלְאֵיפְאֵלִיעַ סְבִלְתִּי תִרְתִּי גִיְהֵנָם, כִּי מִשְׁפֵּט רְשָׁעִים בְּגִיְהֵנָם שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשׁ, וְאֲנִי סְבִלְתִּי יְסוּרִים כָּאֵן שְׁתֵּי שָׁנַיִם. גַּם אָמַר, עַד עַכְשָׁו הָיָה בְּדָד יֵשֵׁב מְחוּץ לְמַחֲנֶה מוֹשָׁבוֹ, עַכְשָׁו מִתְחִיל וְכוּ'. וְאִינִי יוֹדֵעַ הַלְשׁוֹן שֶׁאָמַר יוֹתֵר אִדָּ הָעֲנִין הוּא שֶׁעַכְשָׁו מִתְחִיל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְהִיטִיב וְכוּ':

אָמַר הַמְּעַתִּיק שְׁמַעְתִּי שֶׁאָמַר רַבָּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה אֲנַחְנוּ כְּבִשְׁנוּ אֶת עִיר בְּרֶסֶלַב בְּהַמְחָאָת כַּף וְרַקוּדִין. (כִּי בְּאֶמְתַּת בְּתַחֲלַת כְּנִיסָתוֹ לְבְּרֶסֶלַב דִּבֵּר תַּכְּף מִמְחָאָת כַּפִּים בְּתַפְּלָה, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מְגַרְשִׁין הָאֵוִיר שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ וּמִמְשִׁיכִין אֵוִירָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כְּמִבְּאָר בְּמֵאָמַר אֲתָם נִצְבִים וְכוּ'. וְכֵן בְּשָׁנָה זֹו רַקֵּד הֲרַבְּהָ אִוְדוֹת לְבַטֵּל הַפּוֹנְקָטִין [הַגְּזִירָה לְקַחַת יְהוּדִים לְצָבָא]. וּבְחֶרֶף זֶה אָמַר מֵאָמַר וְאֵלָה הַמְשַׁפְּטִים סִימָן י' הַמְדַּבֵּר מִרַקוּדִין וְהַמְחָאָת כַּף).

עוֹד שְׁמַעְתִּי שֶׁפַּעַם אַחַת סָמוּךְ לְכְנִיסָתוֹ לְבְּרֶסֶלַב מְזַגּוּ לוֹ כּוֹס יַיִן לְקִדּוּשׁ, וְנִשְׁפָּךְ עַל הָאֶרֶץ. וּמְזַגּוּ לוֹ כּוֹס אַחֵר, וְקִדְּשׁ עָלָיו. וְאַחֲר־כֵּן אָמַר הַיּוֹם נָטַעְנוּ שֵׁם בְּרֶסֶלַבִּיר חֲסִידִים, וְשֵׁם זֶה לֹא יִשְׁתַּקַּע לְעוֹלָם, כִּי לְעוֹלָם יְהִי אֲנָשִׁי־שְׁלוֹמֵנוּ נִקְרָאִים עַל שֵׁם עִיר בְּרֶסֶלַב וְכֵן הָיָה כְּמִפְּרָסָם.

וּפַעַם אַחַת אָמַר בְּבֵיתוֹ שֶׁל הָרַב הַקְּדוּשׁ דּוּדוּ רַבִּי בָרוּךְ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה דוּדֵי רָצָה לִישָׁב בְּבְרֶסֶלַב וְלֹא נִתְיָשֵׁב שָׁם וְאֲנִי יוֹשֵׁב בְּבְרֶסֶלַב, וְכֵן מְפָרְסָם עוֹד בֵּין אֲנָשִׁי־שְׁלוֹמֵנוּ דְבוּרִים הֲרַבְּהָ בְּעֲנִין יְשִׁיבַת בְּרֶסֶלַב וְהַמּוֹבֵן מְדַבְּרִיו, שֶׁהָיָה לוֹ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה בְּעֲנִין יְשִׁיבַתוֹ בְּבְרֶסֶלַב סוּדוֹת נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים מְאֹד:

סדר האלה-בית הימני:

יז. מי ששומר את עצמו מלעבור על "לא תחמד", על-ידי זה נצול
 מבעם ומגאווה ומחסרון אמונה, הבאה על-ידי בעם וגאווה. יח.
 על-ידי משא-ומתן באמונה נתבטלים הקללות. יט. מי שצריך
 לזות מאחרים, הוא דומה לבהמה. כ. מי שהוא סרסור, כשרוצה
 לסרסר, שיקנה אדם גדול איזהו דבר מאדם פחות ורואה שאין
 דבריו נכנסין באזני האדם הפחות, שימכר את הדבר לאדם
 הגדול, אזי יתפלל הסרסור, שיכנסו דבריו באזני הפחות וימכר
 לאדם החשוב. כא. מי שהוא שולט ביצרו, בניו אינם יוצאים
 לתרבות רעה, ועל-ידי זה ממונו נתברך, ועל-ידי זה לא יבוא
 לידי נסיון. כב. הדרכים מביאין את האדם ללשון הרע ועבודה
 זרה וגלוי-עריזות ושפיכות-דמים, ואלו העברות מפסידין
 הפרנסה. כג. על-ידי הממון שנותן לעניי ארץ-ישראל, על-ידי זה
 ממונו נתקיים בידו. כד. השטרפות באים לעולם בשביל מעות
 עבודה זרה לבלות אותם. כה. כשקם מלך חדש או שר חדש, אזי
 נתחדש ונשתנה הפרנסה. כו. מי שעסקו ומשא-ומתנו עם
 האמות בעת חגם או אפלו שלא בעת חגם, אלא שפרנסתו
 שפעמיד דברים לעבודה זרה שלהם, על-ידי זה אשתו שופעת
 דם תכף סמוך לטבילתה. כז. מי שעושה פרוד בין איש לאשתו,
 הינו שהולך לאיש ומיפה את האשה בפני הבעל, והולך אל
 האשה ומגנה את בעלה בעיניה, עד שנעשה פרוד ביניהם,
 על-ידי זה נעשה טרוד במזונותיו. כח. מי שסחורותיו ונחלותיו
 מפזרים ואינם במקום אחד, לפעמים נצול על-ידי זה מקריעה על
 מתו. כט. הסוחר הגדול שבועיר הוא הנר שבועיר.

מפלות א. על-ידי פחד האשה מפלת. ב. סגלה למפלת נפלים

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

אֵינָהּ מְנוּחָה רַחֲמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִסְפָּרֵי רַבְּנוּ יְהִיָּה תִיקוּן לְכַלּוֹת
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יְצֵא לְאוּר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יוֹשֵׁבֵת תִיקוּן הַמִּידוֹת

שֶׁתִּשָּׂא אֶצְלָהּ מִגֵּיט, גַּם תִּשָּׂא אֶצְלָהּ חֲתִיכֶת עַיִן מִקְבֵר הַצְּדִיק, גַּם יִתֵּן צְדָקָה. ג. אִשָּׁה שֶׁהִיא מִפְּלֵת, תִּשָּׂא אֶצְלָהּ מִי טַל. ד. סְגָלָה לְמִפְּלֵת – שֶׁתִּמְכֹּר עֶבְרָה ה. בְּעוֹזֵן שֶׁנֶּאֱתָחֵנָם הָאִשָּׁה מִפְּלֵת נְפָלִים. ו. עַל־יְדֵי תַאֲוֹת אֲכִילָה וְשִׁתִּיָּה שֶׁלָּהּ הִיא מִפְּלֵת.

חֵלֶק שְׁנֵי א. אִשָּׁה הַמִּפְּלֵת נְפָלִים, לֹא תִלְךְ בְּקִשׁוּטֵי זָהָב.

סֵדֶר שְׁיִחֹת הַר"ן הַיּוֹמִי:

מִד בְּעֵינַי הַשֵּׁם שֶׁל אָדָם הַשֵּׁם הוּא דָבָר גָּדוֹל מְאֹד, וְדִבֵּר הַרְבֵּה מְזֵה גַם דִּבֵּר עִמָּנוּ מִעֵינַי הַפְּסוּקִים שֶׁנֹּחַגִּין לִזְמַר קִדְּם יְהִיוּ לְרָצוֹן הַמִּתְחִילִין וּמְסִימִין בְּאוֹתִיּוֹת שֶׁל שְׁמוֹ וְאָמַר שִׁיּוֹדֵעַ לְבָאֵר כָּל הַשְּׂמוֹת שֶׁל אוֹתָן שֶׁעָמְדוּ סְבִיבוֹ הֵיכָן הֵם רוֹמְזִים וּבִיּוֹתֵר מִרְבִּי שְׂמֵעוֹן דִּבֵּר הַרְבֵּה שְׂמֵעוֹן הִיא צְרוּף עוֹ"ן מ"ש וְלֹא רָצָה לְבָאֵר בְּאוּר הַדָּבָר וְאָמַר שֶׁצְרוּף הַנ"ל זֶהוּ מִמָּשׁ כָּל עֵינָנוּ וּבְחִינָתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׂמֵעוֹן זֶה רַבִּי שְׂמֵעוֹן הָיָה אֶחָד מִתְּלִמִּידָיו הַחֹשׁוֹבִים וְאָמַר, שְׂאֵל תִּטְעֶה אִם אָמַר לָךְ הֵיכָן אֶתָּה מְרָמוֹ, שְׂגַם אָדָם אַחֵר שֶׁשְׂמוֹ כְּשִׁמְךָ אֲחִיזָתוֹ גַּם כֵּן שָׁם אֵל תֹּאמַר כֵּן וּמִכָּל דִּבְרָיו הִבְנוּ שְׂכָל אֶחָד כְּפִי עֵינָנוּ וּמְדַרְגָּתוֹ וּבְחִינָתוֹ כֵּן יֵשׁ לוֹ אִיזָה צְרוּף וְרָמוֹ וְהוּא יוֹדֵעַ כָּל זֶה הֵיטֵב לְאִמְתּוֹ אָמַר שֶׁצְרוּפֵי אוֹתִיּוֹת גָּדוֹל מְאֹד וְאָמַר שֶׁהַתּוֹרָה שְׁלֹו גְדוּלָה אֵךְ בְּמָקוֹם שֶׁהוּא צָרִיךְ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם צְרוּפֵי אוֹתִיּוֹת הוּא גָּדוֹל בְּיּוֹתֵר:

מֵה אַחֵר לֵב נִשְׁבֵּר בָּא שְׂמֵחָה, וְזֶה סִימָן אִם הָיָה לוֹ לֵב נִשְׁבֵּר כְּשִׁבָא אַחֲר־כֵּךְ לְשְׂמֵחָה:

מו צָרִיךְ לְשָׁמֵר אֶת הַמִּחְשָׁבָה מְאֹד כִּי מִמִּחְשָׁבָה יָכוֹל לְהִיּוֹת נִעְשָׂה דָבָר חִיוֹנִי מִמָּשׁ וְדַע שְׂכָל בְּחִינָה שֶׁהִיא גְבוּהָ לְמַעְלָה יוֹתֵר אֶצֶל הָאָדָם הִיא יְכוּלָה לְהִגִּיעַ וּלְהַשִּׁיג יוֹתֵר כְּמוֹ לְמִשָּׁל, עִם הַרְגֵּל

יְכוּלִין לְהַשְׁלִיךְ אִיזָה דְּבַר לְמַעְלָה, אֲבָל עִם הַיָּד יְכוּלִין לְהַשְׁלִיךְ לְמַעְלָה יוֹתֵר וּבְהַדְּבֹר יְכוּלִין לְהַשְׁיֵג וּלְהַגִּיעַ יוֹתֵר וְיוֹתֵר כִּי בְהַדְּבֹר יְכוּלִין לְדַבֵּר לְמִרְחוֹק וְהַשְׁמִיעָה הִיא גְבוּהָ יוֹתֵר וְיְכוּלִין לְשִׁמֵעַ קוֹל מִרְחוֹק מְאֹד כְּגוֹן כְּשִׁיזְרִין בְּקִנְי־שִׁרְפָה (שְׁקוֹרִין הוֹרְמַאטְעִם) יְכוּלִין לְשִׁמֵעַ לְמִרְחוֹק מְאֹד וְהָרְאִיָּה יְכוּלָה לְהַשְׁיֵג וּלְהַגִּיעַ עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר כִּי בְהָרְאִיָּה יְכוּלִין לְרְאוֹת וּלְהַבִּיט עַל הַשָּׁמַיִם נִמְצָא שְׁכָל בְּחִינָה שֶׁהִיא גְבוּהָ יוֹתֵר לְמַעְלָה הִיא יְכוּלָה לְהַשְׁיֵג וּלְהַגִּיעַ יוֹתֵר וְהַמְחַשְׁבָה הִיא גְבוּהָ מְאֹד לְמַעְלָה מִן הַכֹּל וְיְכוּלָה לְהַשְׁיֵג וּלְהַגִּיעַ לְמַעְלָה לְמַעְלָה עַל־כֵּן צְרִיכִין לְשַׁמְרָה מְאֹד:

סדר שליחו ערוך היופני:

(3) אם כתבו כל חומש לבדו אפילו בגלילה כספר תורה אין קורין בו עד שיהיו כל חמשה חומשים תפורים ביחד: הגה והם כתובים בגלילה כספר תורה אבל בחומשים שלנו אפילו כל ה' ספרים ביחד אין לברך עליהם (מרדכי סוף פרק הנזקין וס"פ הקומץ ותשובת הרמב"ן סימן קפ"ז וקצ"ט ורבי ירוחם נ"ב ח"ב ואגור בשם שבלי הלקט ומהרי"ק שורש ס"ח והכל בו ומ"מ פ"ט מהל' ס"ת) ובמקום שיש ס"ת ואין ש"ץ הבקי בנגינה בעל פה ראיתי נוהגים שהש"ץ קורא מן החומש בנקוד והעולה קורא אחריו מן הס"ת הכשר: (ג) אפילו בכפרים שאין נמצא להם ס"ת כשר אין מברכין עליו: (ד) אם נמצא טעות בס"ת בשעת קריאה מוציאין ספר תורה אחרת ומתחילין ממקום שנמצא הטעות ומשלימין הקורים על אותם שקראו במוטעה ואם נמצא טעות באמצע קריאת הקורא גומר קריאתו בספר הכשר ומברך לאחריה ואינו חוזר לברך לפניו: הגה ואם כבר קראו עמו ג' פסוקים ואפשר להפסיק פוסקים שם ומברך אחריה ומשלימים המנין בספר תורה האחרת שמוציאין (מרדכי פ"ב דמגילה)

והיא דמוציאין אחרת דוקא שנמצא טעות גמור אבל משום חסרות ויתרות אין להוציא אחרת שאין ספרי התורה שלנו מדוייקים כל כך שנאמר שהאחרת יהיה יותר כשר (אגור ופסקי מהרי"א סימן פ' וריא"ז ומהרי"ל פסקו דאין להביא ס"ת אחרת וב"י פסק דצריך להוציא ס"ת אחרת) לכן צריך לחלק כך ובשעת הדחק שאין לצבור רק ס"ת פסול ואין שם מי שיכול לתקנו י"א דיש לקרות בו בצבור ולברך עליו (כל בו ואבודרהם) ויש פוסלין (תשובת הרשב"א תפ"ז ות"ה ומיימוני פ"י מהלכות ס"ת) ואם חומש אחד שלם בלא טעות יש להקל לקרות באותו חומש אע"פ שיש טעות באחרים (ר"ן): (ה) בית הכנסת שאין בהם מי שיודע לקרות אלא אחד יברך ויקרא קצת פסוקים ויברך לאחריהם וחוזר לברך תחלה וקורא קצת פסוקים ומברך לאחריהם וכן יעשה כמה פעמים כמספר העולים של אותו היום:

סימן קמד (א) מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה מפרשה זו לפרשה אחרת וה"מ בשני ענינים דחיישינן שמא תתבלבל דעת השומעים אבל בחד ענינא כגון אחרי מות ואך בעשור שכהן גדול קורא ביום הכפורים מדלגין והוא שלא יקרא על פה שאסור לקרות שלא מן הכתב אפילו תיבה אחת ובנביא מדלגין אפילו בשני ענינים והוא שלא ישהה בדילוג בענין שיעמדו הצבור בשתיקה וה"מ בנביא אחד אבל מנביא לנביא אין מדלגין ובתרי עשר מדלגין מנביא לנביא ובלבד שלא ידלג מסוף הספר לתחלתו: (ב) נוהגין בשבת שיש בו חתן לומר אחר הפטרת (הפטרה י"א שהוא מלשון אין מפטירין אחר הפסח שענינו סילוק כלומר סילוק תפלת שחרית) השבוע שנים או שלשה פסוקים מהפטרת שוש אשיש וכשחל ר"ח בשבת וביום א' אחר שמפטירין ההפטרה בשבת אומרים פסוק ראשון ופסוק אחרון מהפטרת ויאמר לו יהונתן מחר חודש ואין למחות בידם (ועיין לעיל

סימן תכ"ה סעיף ג' ובסוף סימן תכ"ח האיד נוהגין): (ג) אין גוללין ס"ת בצבור מפני כבוד הצבור. ואם אין להם אלא ס"ת אחד והם צריכים לקרות בשני ענינים גוללין. וידחה כבוד הצבור: (ד) אין קורין לאדם אחד בשני ספרי תורה משום פגמו (פירוש שנראה כפוגם ומטיל דופי בראשון) של ראשון אבל שלשה גברי בשלשה ספרים כגון ר"ח טבת שחל להיות בשבת ליכא משום פגם:

סדר לקוטי תפלות היומי:

תפלה כו: תז: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שתעזרני ותזכני להתפלל תפילתי לפניך בכונה גדולה ואזכה שלא יצא שום דבור של התפלה מפי בלא כונה ואשמע באזני ובלבי היטב מה שאני מוציא מפי, שאשמע מה שאני מדבר, ואכין היטב בכל דבור ודבור של התפלה ותעזרני שאזכה להתפלל ולהתחנן תמיד במסירת נפש ותשמרני ותצילני ממחשבות זרות שבתפלה ותתן לי כח וגבורה להתגבר על כל המחשבות זרות שבתפלה להכניעם ולשברם ולגרשם ולבטלם שלא יתקרבו לתפילתי כלל:

תח: וקומה בעזרתי ותן בלבי בינה ודעת ועצה וגבורה דקדשה שאזכה להתגבר ביותר בכל מקום בתפלה שבאים שם עלי מחשבות זרות לבלבל חם ושלוש שאתגבר באלו המקומות דיקא בהתגברות גדול ועצום מאד ובמסירת נפש ביותר ואזכה להתגבר אז בכל עז ותעצומות, ואמסר נפשי אז יותר ויותר עד שאזכה לשברם ולנצחם, ולטהר את התפלה מכל מיני מחשבות זרות ובלבולים ואזכה לברר ולהעלות ניצוצי הקדשה המלבשין בהמחשבות זרות, ותתן בי כח לבררם ולתקנם ולהעלותם למקור חצבם להשיבם אל הקדשה ותרחם עלי ותושיעני תמיד שתהיה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'סב - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שע"י ישיבת תיקון המידות

תִּפְלְתִי זָכָה וְנִקְיָה בְּלִי שׁוּם פְּסֻלַּת וּבְלִי שׁוּם מַחֲשָׁבוֹת זָרוֹת בְּאִפְן
שְׁתוּכָל תִּפְלְתִי לַעֲלוֹת לְנַחַת וּלְרָצוֹן לְפָנַי כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וְתַעֲלֶה
וְתִנְשֵׂא לְהִיּוֹת כְּתָר לְרֹאשְׁךָ וְתִתְפָּאֵר וְתִתְעַנֵּג בְּתִפְלִיתִנוּ, וַיְהִי לְךָ
שְׁעֵשׂוּעִים גְּדוֹלִים מִתִּפְלִיתִנוּ וְתַחֲנוּתִנוּ תָּמִיד וְתִמְלֵא רַחֲמִים
עָלֵינוּ, וְתָשִׁיב פָּנֶיךָ אֵלֵינוּ, וְתָבִיא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ בְּמַהֲרָה
בְּיָמֵינוּ אָמֵן:

תְּפִלָּה כז: תט: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, אֲדוֹן
הַשָּׁלוֹם, מֶלֶךְ שְׁהַשָּׁלוֹם שְׁלוֹ שְׁתֵּשִׁים שָׁלוֹם בֵּין עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל וַיִּתְרַבֶּה הַשָּׁלוֹם עַד שְׁיִמְשֶׁךְ הַשָּׁלוֹם בֵּין כָּל בְּאֵי עוֹלָם, וְלֹא
יִהְיֶה שׁוּם שְׂנֵאָה וְקִנְאָה וְתַחֲרוֹת וְנִצָּחוֹן וְקִנְטוֹר בֵּין אֶחָד לְחֵבֵרוֹ,
רַק יִהְיֶה אֲהָבָה וְשָׁלוֹם גָּדוֹל בֵּין כָּל אֶחָד יָדַע בְּאַהֲבַת חֵבֵרוֹ,
שְׁחִיבְרוּ דוֹרֵשׁ טוֹבָתוֹ וּמִבְּקֵשׁ אֲהָבָתוֹ וְחָפֵץ בְּהַצְלָחָתוֹ הַנְּצַחִית,
עַד שְׁיִוְכְלוּ לְהִתְוַעֵד וּלְהִתְקַבֵּץ יַחַד כָּל אֶחָד עִם חֵבְרָיו וַיִּדְבְּרוּ זֶה
עִם זֶה וַיִּסְבְּרוּ זֶה לְזֶה הָאֲמֶת עַד שְׁיִוְכְלוּ לְעוֹרֵר זֶה אֶת זֶה
וּלְהַזְכִּיר זֶה אֶת זֶה לְהַסְתַּכֵּל עַל עֲצָמוֹ הַיָּטִב הַיָּטִב בְּעוֹלָם הַזֶּה
עוֹלָם הָעוֹבֵר כְּהֶרֶף עֵין צֶל עוֹבֵר לֹא כְּצֵלוֹ שֶׁל דֶּקֶל וְלֹא כְּצֵלוֹ שֶׁל
כֹּתֵל אֲלֵא כְּצֵלוֹ שֶׁל עוֹף הַפּוֹרֵחַ וַיִּדְבְּרוּ וַיְשִׁיחַ כָּל אֶחָד עִם חֵבְרוֹ
מֵהוּ הַתְּכִלִּית מִכָּל תַּאֲזוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְהִבְלִיּוּ וְעַל מָה אֶתִּינֵן לְהֵאֵי
עֲלֵמָא שְׁפָלָה וַיִּרְבוּ לְדַבֵּר זֶה עִם זֶה בְּאַהֲבָה וְאַחֲוָה וְחֶבֶד גְּדוּלָה
בְּאֲמֶת לְאֲמֶתוֹ מִעֲמָקָא דְלִבָּא, בְּלִי שׁוּם נִצָּחוֹן וְקִנְטוֹר כָּלל עַד
שְׁיִעוֹרֵר כָּל אֶחָד אֶת חֵבְרוֹ לְשׁוּב אֵל ה' בְּאֲמֶת, וּלְהַשְׁלִיךְ אֶת
אֲלִילֵי כִסְפוֹ וְאֲלִילֵי זָהָבוֹ וְלֹא יִלְכוּ עוֹד בְּשִׁרְיֹת לְבָם הָרַע וְלֹא
יִטּוּ אַחֲרֵי הַבְּצֵעַ כָּל יְמֵיהֶם, וְלֹא יִרְדְּפוּ אַחַר הַמּוֹתָרוֹת לְהַרְבוֹת
הוֹן מִהֶבֶל וַיִּגְרְשוּ הָרוּחַ שְׁטוּת מִקֶּרְבָּם וַיִּתְרַבֶּה וַיִּתְגַּדֵּל הַשָּׁלוֹם
בְּעוֹלָם, עַד שְׁיִשׁוּבוּ כָּל יִשְׂרָאֵל אֵלֶיךָ בְּאֲמֶת בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה

בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב עַד שִׁיתְעוֹרְרוּ גַם כָּל אַמִּין דְּעֵלְמָא, וַיִּכִּירוּ הָאֲמָת
לְאֲמָתוֹ וַיָּשׁוּבוּ כָלָם אֵלֶיךָ וַיִּקְבְּלוּ כָלָם אֶת עַל מַלְכוּתְךָ עֲלֵיהֶם
וַיִּקְרִימוּ מִקָּרָא שְׁכָתוֹב: "כִּי אֲזִי אֶהְפֵּךְ אֶל כָּל הָעַמִּים שְׁפָה בְרוּרָה
לְקָרָא כָלָם בְּשֵׁם ה' וְלַעֲבָדוֹ שְׁכָם אֶחָד":

תִּי: וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מָלֵא רַחֲמִים
חֹמֶל דְּלִים שׁוֹמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד, הַגּוֹמֵל לְחַיִּיבִים טוֹבוֹת, גּוֹמֵל עַל
עֲבֹדָה וְאַחִיָּה וְזַכְּנֵי בְּחֶסֶדֶיךָ הַרְבִּיּים וּבְרַחֲמֶיךָ הָאֲמָתִיּים, וְעֲזָרְנִי
וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׁאֲזֹכָה מֵעַתָּה לְשִׁמִּירַת הַבְּרִית קֹדֶשׁ בְּאֲמָת בְּרִצּוֹנְךָ
הַטּוֹב וְתִצִּילֵנִי מֵעַתָּה מִכָּל מִיַּי פְּגָם הַבְּרִית וּמִכָּל מִיַּי הַרְהוּרִים
רָעִים וְתִהְיֶה בְּעֲזָרִי וְתִתֶּן לִי חֲכָמָה וּבִינָה וְדַעַת וְעֲצָה וּגְבוּרָה,
שְׁאֲזֹכָה לְהַתְגַּבֵּר עַל כָּל הַמַּחְשָׁבוֹת רָעוֹת וְהַרְהוּרִים רָעִים,
לְהַמְלִיט מֵהֶם וּלְהַנְצִיל מֵהֶם לְגַמְרִי בְּכַחֲךָ הַגָּדוֹל, לְגַרְשָׁם וּלְשַׁבְּרָם
וּלְבַטְּלָם מֵעָלַי וּמֵעַל גְּבוּלֵי וְאַזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ לְגַרְשׁ כָּל הָרוּחַ שְׁטוֹת
מִקִּרְבִּי שֶׁלֹּא יִהְיֶה שׁוֹם אֲחִיזָה לְהָרוּחַ שְׁטוֹת אֲצִלִּי רַק אֲשַׁבְּרוּ
וְאֶגְרָשׁוּ וְאַבְטְלוּ מֵעָלַי וּמֵעַל גְּבוּלֵי מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: